

Сорелъ. (*излиза отпръдъ*). Азъ виждамъ дѣвицата посмаяна отъ веднажъ и лице то ѝ да ся черви отъ крилатий срамъ. Дайте ѝ врѣме да попита сърдце то си и да ся повѣри на нейната приятелка, като растопи печата на затворени тѣ си гърди. Дойде минутата да ся приближа и азъ при нея и като сестра да си прѣдамъ тайното сърдце; оставете ни първо ний женски да размислимъ женското, и тогазъ очаквайте рѣшение.

Ивана. Не любезний ми кралю, не, недѣй мисли че гдѣто ся исчервиха страни тѣ ми, бѣше смайвание на лудий срамъ. Азъ не ся срамихъ отъ мъже, ти мислишь ли да повѣря всичко на една жена? Наистина благополучна ся считамъ за гдѣто ся удостоихъ съ този рицарски изборъ; но при всичко не оставамъ мои тѣ овчарски долини, моя та дѣтинска радостъ не ще си оставя, за да гоня суетната свѣтска слава, нито пакъ ще съблеча желѣзната ризница, по причина да ми ся оплете въ косата вѣнчалний вѣнецъ.

Призвана съмъ за съвсѣмъ друга работа, която ще я изпълни само чистата дѣвица. Азъ съмъ храбрий войникъ на великий Богъ и никога не ще бъде земна съпруга.

Епископъ тѣ. Жена та е родена да бъде другарка на мъжа, — разумѣва ся, като ся покорява на природата, тя заслужва и бива най-достойна на Небето. И ти като изпълни заповѣдъта на твоя Богъ, който тя повика на марсовото поле, трѣбва да захвърлишь отъ себе си сега желѣзното оръжие и да ся възвърнешъ въ сладка та ти родна стрѣха.

Ивана. Святий владико, не мога нищо да кажа догдѣ ми не заповѣда духъ тѣ що да правя. — Но когато дойде врѣмето, гласъ тѣ му прѣгърми и азъ трѣбва да му ся покорявамъ, а за сега трѣбва да ся гледа да ся свърши почнало то. Чело то на господаря ми не е още коронясано, не е още помазано отъ свято то масло и не ся назовава още кралъ. —